

KAPITOLA 1

POPRVÉ

Chlapec byl krásný.

Jemná karamelová pleť a úsměv sladký jako cukrový meloun. Hezky neuspořádané černé kudrny. Silné ruce, pevné svaly a ty jeho oči, ó Dcery, ty jeho oči. Pět tisíc sáhů hluboké. Dokázaly vás rozesmát, i když vás zrovna topil.

Jeho rty přejely po jejích, teplých a měkkých. Stáli zapletení do sebe na Mostě šepotání a nad nimi se klenula purpurová obloha. Jeho dlaně jí cestovaly po zádech a jí z toho příjemně brněla kůže. Jak se dotkl svým jazykem jejího, lehce jako by jí šimral pírskem, roztrásla se, srdce se jí splašilo a vnitřnosti jí rozbolely touhou.

Odtáhli se od sebe jako tanečníci těsně před tím, než dohrála hudba, stále rozochvělí. Otevřela oči a uviděla, jak se na ni dívá v mlžném oparu. Kanál pod nimi švelel a jeho vody líně krvácely do oceánu. Přesně jak si to přála. Přesně tak, jak musela. Modlila se, aby se neutopila.

Její poslední nikdynoc ve městě. Cosi v ní se ještě nechtělo rozloučit. Ale chtěla to zjistit, než odejde. Přinejmenším to sama sobě dlužila.

„Jseš si jistá?“ zeptal se jí.

Podívala se mu do očí.

Vzala ho za ruku.

„Jsem si jistá,“ zašeptala.

Ten muž byl odporný.

Obličej měl hrbolatý a nevýrazná brada se mu ztrácela v tučných záhybech neoholené kůže. Na rtech se mu leskly sliny, tváře a nos prozrazovaly časté dýchánky s whisky a jeho oči, ó Dcery, ty jeho oči. Blankytné jako nebe. Trpytivé jako hvězdy na skutečně temném nebi.

Rty měl přilepené na korbenu a převrátil do sebe jeho obsah. Kolem něj kypěl smích a hudba. Kolébal se v srdci taverny ještě chvilku a pak hodil minci na barový pult z tvrdého dřeva a odporoučel se ven na světlo. Očima zakalenýma pitím bloudil po kočících hlavách před sebou. Ulice se plnily lidmi a on se prodíral davy, chtěl se jen a pouze dostat domů a upadnout do bezesného spánku. Koukal se do země. Nevšiml si číhající postavy, šedobíle oblečené, skrčené na kamenném chrličí.

Dívka ho sledovala, jak se belhá přes Most bratří. Nadzvedla si harlekýnskou masku, aby si mohla potáhnout z úzkého doutníku, a pak vydechla hřebíčkem vonící kouř. Když zahlédla jeho úsměv připomínající mršinu a ruce rozedřené do masa, roztřásla se, srdce se jí splašilo a vnitřnosti jí rozbolely touhou.

Její poslední nikdynoc ve městě. Část jí se nechtěla rozloučit. Ale chtěla, aby to on zjistil, než odejde. Přinejmenším mu to dlužila.

Stín ve tvaru kocoura seděl na střeše vedle ní. Byl plochý jako kus papíru, poloprůsvitný a černý jako smrt. Jeho ocas se jí skoro majetnický obtočil kolem kotníku. Chladné vody prosakovaly žilami města a pryč do oceánu. Přesně jak si to přála. Přesně jak musela. A pořád se modlila, aby se neutopila.

„... jseš si jistá...?“ zeptal se stínový kocour.

Dívka sledovala, jak naznačil plížení se směrem k jeho posteli.

Pomalu přikývla.

„Jsem si jistá,“ zašeptala.

Pokoj byl malý a skromně zařízený, nic lepšího si dovolit nemohla. Ale rozestavěla v něm svíčky a kytice leknínů skvěla na bílé povlečené posteli ustlané tak, aby ho zvalo dál. Celé to působilo sladce jako cukrová vata a chlapec se nad tím pousmál.

Vydala se k oknu a přitom vyhlížela na velkolepé staré město Boží hrob. Na bílý mramor a okrové cihly a elegantní vížky vypínající se k sluncem sežehnuté obloze. Na severu se do výška mnoha set stop vypínala směrem k brunátnému nebi Žebra a malinká okénka zářila z bytů vydlabaných do starobylé kosti. Kanály vytékaly z duté Páteře a protínaly pokožku města jako pavučiny pavouků, kteří zešíleli.

Nacpané chodníky zahalovaly dlouhé stíny, když se světlo z druhého slunce začínalo vytrácet – první slunce už dávno zmizelo –, a nechal je jejich třetího mrzuté sourozence držet hlídku nad nástrahami nikdynoci.

Ó, kéž by nebe bylo skutečně temné.

Kdyby to tak bylo, neviděl by ji.

Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji při tom viděl.

Chlapec, ověňčený vůní čerstvého potu a tabáku, zlehka našlapoval za ní. Dlaněmi klouzal po jejím pase, prsty bloudil kolem jejího klína jako led a plamen. Dýchala ztěžka a někde hluboko se chvěla vzrúšením. Na tváři cítila řasy třepetající se jako motýlí křídla, když jí rukama přešel po pupíku, pak po žebrech a výš, až v dlaních sevřel její prsa. Vydechovala mu do vlasů a naskočila jí husí kůže. S jednou rukou zamotanou v jeho neposedných kudrnách se prohnula v zádech, zatlačila tam, kde cítila tvrdost v jeho rozkroku. Nedokázala dýchat. Nedokázala mluvit. Nechtěla, aby to začalo, ani aby to skončilo.

Otočila se. Vzdechla, když se jejich rty opět setkaly a pak se začala potýkat s knoflíky na manžetách jeho rukávů. Zpoceně palce se motaly a třáslly. Když jim oběma svolékla košile, přísála se svými rty na jeho a klesli na postel. Existovali jen ona a on, teď. Kůže na kůži. Už nedokázala rozlišit, jestli vzdychá ona nebo on.

Bolest byla nesnesitelná, prosakovala jí skrz naskrz, ruce se jí třáslly, když prozkoumávala jeho vzdouvající se hrudník hladký jako vosk, pevný kus masa ve tvaru V končící dole v jeho kalhotách. Proklouzla prsty pod látku a pohládila tu pulzující horkost těžkou jako železo. Děsivou. Působící závrat. Sténal, třásl se jako novorozené hříbě, když ho hladila a vzdychala mu do úst.

Nikdy se tolik nebála.

Nikdy za celých šestnáct let.

„Šukej mě...“ vydechla.

Ten pokoj byl nóbl, v takovovém stylu, jaký si můžou dovolit jen největší boháči. Na psacím stole však stály prázdné lahve, ve váze na nočním stolku byly uschlé květiny, které vydávaly vyčpělou vůni bídy. Dívku těšilo vidět toho muže, kterého tolik nenáviděla, v takovém

přepychu a tak osamocené. Oknem sledovala, jak pověsil svůj dlouhý kabát a jak odložil svůj třírohý klobouk na suchou karafu. Snažila se přesvědčit sebe samotnou, že to zvládne. Že je tvrdá a ostrá jako ocel.

Seděla na střeše naproti oknu a shlížela na město Boží hrob: na krvi zamazané kočičí hlavy, na skryté tunely a na tyčící se katedrály ze zářivých kostí. Žebra probodávala nebe nad ní a zvlněné kanály vytékaly z pokřivené Páteře. Nacpané chodníky zahalovaly dlouhé stíny, když se světlo z druhého slunce začínalo vytrácet – první slunce už dávno zmizelo –, a nechalo jejich třetího mrzuté sourozence držet hlídku nad nástrahami nikdynoci.

Ó, kéž by nebe bylo skutečně temné.

Kdyby to tak bylo, neviděl by ji.

Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji tady viděl.

Vystrčila prsty a přitáhla si k sobě stíny. Splétala a kroutila jemná vlákénka, až jí přes ramena splývala jako plášť. Pro svět přestala být vidět, byla téměř průhledná, jako šmouha na portrétu oblohy nad městem. Přeskočila na parapet jeho okna a vytáhla se nahoru na římsu. Bleskově otevřela okno a proklouzla dovnitř do pokoje – neslyšně, stejně jako stínový kocour, který jí šel v patách. Z opasku vytáhla stilet, úzkou dýku. Dýchala ztěžka a někde hluboko se chvěla vzrušením. Byla neviditelná, skrčená v koutě. Na tváři cítila řasy třepetající se jako motýlí křídla a sledovala ho, jak si třesoucíma rukama nalévá něco do šálku.

Dýchala moc nahlas, všechno co se naučila, měla v hlavě pomíchané. On však byl příliš otupělý, aby si něčeho všiml – ztracený někde mezi křupáním tisíce krků a tisíce párů chodidel tančících ve vzduchu na katovu písničku. Klouby na ruce sevřené kolem jílce stiletu jí zbělely, jak ho sledovala z příšeří. Nedokázala dýchat. Nedokázala mluvit. Nechtěla, aby to začalo, ani aby to skončilo.

Vzdychl, když se napil ze šálku. Pak se začal potýkat s knoflíky na manžetách svých rukávů. Zpocené palce se motaly a třásly. Když si svlékl košili, dobelhal se k posteli a klesli na ni. Existovali jen ona a on, teď. Dech za dech. Už nedokázala rozlišit, jestli dýchá ona nebo on.

Pauza byla nesnesitelná, byla zmáčená potem skrz naskrz, jak se temnota třásla. Myslela na to, kdo je, co všechno tenhle muž vzal a co

by se rozpoutalo, kdyby selhala. A tak sebrala odvalu, odhodila svůj plášť utkaný ze stínů a postoupila kupředu, aby se s ním setkala.

Zalupal po dechu, trásl se jako novorozené hříbě, když vstoupila do rudého světla slunce s úsměvem harlekýna na tváři místo svého vlastního.

Nikdy nikoho neviděla se tolik bát.

Nikdy za celých šestnáct let.

„Do prdele...“ vydechl.

Vylezl na ni s kalhotami u kolen. Rty měl přisáté na jejím krku a jí bilo srdce až v krku. Uplynul celý věk, někde mezi touhou a strachem a láskou a nenávisť, a pak ho ucítla, byl horký a neskutečně tvrdý a tlačil se do měkkého mezi jejíma nohama. Nadechla se, možná aby promluvila (ale co by tak říkala?) a pak ucítla bolest, samou bolest. Bolelo to, ó, Dcery. Byl v ní – bylo to v ní – tak tvrdé a skutečné, že se neovládla a rozkřičela se a kousla se do rtu, aby ten zvuk utlumila.

Byl nepozorný, bezohledný, tlačil se na ni celou vahou, jak znovu a znovu přirážel. Do jejich sladkých představ měla table chvíle daleko. Noby měla roztažené a břicho zkroutené a narážela do matrace a chtěla, aby přestal. Aby počkal.

Takhle se při tom měla cítit?

Takhle to mělo vypadat?

Kdyby se později všechno pokazilo, tak by tohle byla její poslední nikdynoc na tomhle světě. Taky věděla, že poprvé to většinou taky bývá nejhorší. Myslela si, že je připravená: dost měkká, dost vlhká, dost roztoužená. Že všechno, co jí ostatní holky na ulici vyprávěly mezi chichotáním a vědoucími pohledy, bude platit i pro ni.

„Zavři oči,“ radily jí. „Bude to dost rychlé.“

Ale on byl tak těžký a ona se snažila neplakat a přála si, aby to bylo jinak, než to muselo být. Snila o tom, doufala, že to bude něco výjimečného. Teď však byla tady a připadalo jí to celé divné a neobrabané. Žádný magik, ani ohňostroje ani požehnání rukou. Jen tíha jeho těla na jejím hrudníku, bolest, jak přirážel, zavřené oči, jak lapala po dechu, vraštila obličej bolesti a čekala, až to skončí.

Přitiskl své rty na její a prsty ji pohládl po tváři. A v tom okamžiku to zajiskřilo – ten sladký pocit, po němž se jí znovu rozechvělo celé tělo, i když to celé bylo tak divné, bez dechu a bolelo to. Na oplátku políbila ona jeho

a pak se v ní rozlil žár, zaplavil ji jako povodeň, a jeho svaly se napínaly. Zabořil jí obličej do vlasů, chvíl se při své malé smrti a nakonec se na ní zhroutil, měkký a vlhký, jako by neměl žádné kosti.

Ležela tam a dýchala zhluboka. Olízla si jeho pot ze rtů. Vzdychna.

Odvalil se stranou a zkroutil se na pokrývky vedle ní. Sáhla si mezi nohy a nahmatala mokro a bolest. Rozmazané po špičkách prstů a po stehnech. Na čistých bílých pokrývkách ustlaných tak, aby ho zvaly dál.

Krev.

„Proč jsi mi neřekla, že tohle je tvoje poprvé?“ zeptal se.

Neříkala nic. Zírala na zářivou červeň na konečcích svých prstů.

„Promiň,“ zašeptal.

V tu chvíli na něj pohlédla.

A stejně rychle se odvrátila.

„Nemáš se za co omlouvat.“

Byla na něm a kolena ho tlačila dolů. Rukou ji držel na zápěstí a ona mu přiložila dýku na hrdlo. Uběhl celý věk, někde mezi utrpěním a syčením a kousáním a škemráním, a pak se stilet zanořil, byl ostrý a tak neskutečně tvrdý a zakousl se do jeho krku a zadrhl se o jeho páteř. Zalapal po dechu, možná aby promluvil (ale co by tak říkal?) a pak to v jeho očích uviděla – bolest, samou bolest. *Bolelo* to, ó, Dcery. Bylo to v něm – ta dýka byla v něm – a neúprosně bodala, tak že zkusil křičet, a rukou mu přikryla ústa, aby ten zvuk utlumila.

Byl zděšený, zoufalý a natahoval se po její masce, když zakroutila čepelí.

Do jejích děsivých představ měla tahle chvíle daleko. Nohy měl roztažené a z krku se mu řinula krev, narážel do matrace a chtěl, aby přestala. Aby počkala.

Takhle se při tom měla cítit?

Takhle to mělo vypadat?

Kdyby se později všechno pokazilo, tak by tohle byla její poslední nikdy noc na tomhle světě. Taky věděla, že poprvé to většinou taky bývá nejhorší. Myslela si, že není připravená, že není dost silná, dost chladnokrevná. Že to, co jí vykládal Starý Mercurio, pro ni nebude platit.

„Nezapomeň dýchat,“ radil jí. „Bude to dost rychlé.“

Házela sebou a ona se ho snažila udržet v klidu a přemítala, jestli to takové bude vždycky. Představovala si, že se v téhle chvíli bude cítit tak nějak zlá. Že to bude chvíle, kterou nějak přetřpí, ne kterou si bude užívat. Teď však byla tady a zdálo se jí to krásné, jako balet. Jeho páteř se pod ní vypínala do oblouku. Ten strach v jeho očích, když jí strhl masku z obličej. Lesk zanořené dýky, ruka přes jeho ústa, když přikyvovala a mateřským hlasem ho utišovala a čekala, až to skončí.

Podrápal ji na tváři a místnost naplnil jeho puch jeho zkaženého dechu a sraček. A v tom okamžiku to zajiskřilo – hrůza, z níž se zrodilo slitování, i když si takový konec stokrát zasloužil. Vytáhla čepel a zabodla mu ji do hrudníku a pak se jí po dlaních rozlil žár, zaplavil ji jako povodeň, a jeho svaly se napínaly. Popadl ji za klouby na ruku a vzdychal, dokud neumřel, a pak se pod ní zhroutil, měkký a vlhký, jako by neměl kosti.

Seděla na něm a zhluboka dýchala. V ústech cítila slanou a šarlatovou chuť. Vzdychla.

Odvalila se pryč a rozházela pokrývky kolem sebe. Sáhla si na obličej a ucítila vlhkost a teplo. Rozmazané po rukou a po rtech.

Krev.

„Vyslyš mě, *Niah*,“ zašeptala. „Vyslyš mě, *Matko*. *Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.*“

Stínový kocour to sledoval usazen na čele postele jako na bidýlku. Sledoval ji tak, jak mohou jen bytosti bez očí. Neřekla ani slovo.

Nebylo třeba.

Na kůži jí dopadalo tlumené světlo slunce. Havraní vlasy zvolhly potem jí visely přes oči. Natáhla si kožené kalhoty, oblékla si košili šedivou jako malta a obula si boty z vlčí kůže. Všechno ji bolelo. Byla poskvrněná, Ale byla ráda. Téměř spokojená.

„*Pokoj je zaplacený na celou nikdynoc,*“ řekla. „*Jestli ho chceš.*“

Kluk ji sledoval z opačné strany postele s hlavou položenou na lokti.

„*A co můj peníz?*“

Natáhla se po váčku zavěšeném vedle dalekohledu.

„Jsi mladší než moje obvyklé zákaznice,“ prohlásil. „Na první sex jich moc nemívám.“

Pohlédla na svůj odraz v zrcadle – bledá pleť a tmavé oči. Vypadala mladší, než ve skutečnosti byla. I když jí důkaz o opaku zrovna usychal na kůži, pořád o sobě stěží uvažovala jinak než jako pouze o dívce. Jako o něčem slabém a třesoucím se, o něčem, co ani šestnáct let v tomhle městě nedokázalo zmírnit.

Zastrčila si košili zpátky do kalhot. Zandala harlekýnskou masku zpátky do pláště. Dýku zpátky do opasku. Lesklou a ostrou.

Kat brzy opustí tavernu.

„Musím jít,“ řekla.

„Můžu se tě na něco zeptat, Mi Dona?“

„... Ptej se.“

„Proč já? Proč teď?“

„Proč ne?“

„To není žádná odpověď.“

„Myslíš si, že jsem se měla zachránit, že ano? Že jsem nějaký dar, který má být někomu dán? A teď jsem už navždycky zkažená.“

Neříkal nic a sledoval ji hlubokými očima. Hezký jako obrázek. Dívka si vytáhla ze stříbrného pouzdra úzký doutník. Zapálila ho jednu ze svíček. Zhluboka se nadechla.

„Chtěla jsem jenom vědět, jaké to je,“ prohlásila nakonec. „Pro případ, že bych zemřela.“

Pokrčila rameny a vydechla šedivý obláček.

„Tak už to vím.“

A odkráčela do stínů.

Na kůži jí dopadalo tlumené světlo slunce. Pláště šedivý jako malta jí splýval z ramen a v mrzutém světle díky němu působila jako stín. Stála pod mramorovým obloukem na Náměstí krále žebráků a třetí slunce odměřeně viselo na obloze. Vzpomínky na katův konec jí společně s krvavými skvrnami zasychaly na rukou. Vzpomínky na prostitutky rty jí zasychaly společně s vlhkými skvrnami na kalhotách. Všechno jí bolelo. Byla poskvrněná, Ale byla ráda. Téměř spokojená.

„Koukám, žes neumřela.“

Starý Mercurio ji sledoval z opačné strany oblouku. Třírohák měl naražený do čela a v puse úzký doutník. Nějak teď vypadal menší. Hubenější. Starší.

„Ne že bych se nesnažila,“ odpověděla dívka.

Pohlédla na něj – měl špinavé ruce a uvadající oči. Působil starší, než ve skutečnosti byl. I když jí důkaz o opaku zrovna usychal na kůži, pořád o sobě stěží uvažovala jinak než jako pouze o dívce. Jako o něčem slabém a třesoucím se, o něčem, co ani šest let pod jeho vedením nedokázalo zmírnit.

„Teď vás dlouho neuvidím, že?“ zeptala se. „Možná už se nikdy neshledáme.“

„Věděla jsi to,“ řekl. „Zvolila sis to.“

„Nejsem si jistá, jestli jsem vůbec měla možnost volby,“ odvětila.

Otevřela dlaň a ukázala mu váček z ovčí kůže. Starý muž si ho od ní vzal a prstem skvrnitým od inkoustu přepočítal jeho obsah. Cvakající. Potřísněný krví. Dvacet sedm zubů.

„Vypadá to, že kat jich pár poztrácel, ještě než jsem se k němu dostala,“ vysvětlila.

„Oni to pochopí.“ Mercurio vrátil zuby dívce. „Přijď na sedmnácté molo, až se bude odbíjet šestkrát. Kotví tam dweimerijská brigantina, které se říká *Trelenin milenec*. Je to svobodná loď, neplaví se pod itreyskými barvami. Tudíž tě přijmou.“

„Vezmou mě tam, kam za mnou nemůžete.“

„Vycvičil jsem tě dobře. Tohle je úkol pro tebe samotnou. Musíš překročit práh Červeného kostela před první obrátkou Septima, nebo ho nepřekročíš nikdy.“

„... Rozumím.“

V revmatických očích mu zářila náklonnost. „Jsi ten nejlepší žák, kterého jsem kdy vyslal do služeb Matky. Roztáhneš tam křídla a budeš létat. A jednou se zase shledáme.“

Vytáhla dýku z opasku. Natáhla k němu předloktí, hlavu skloněnou. Čepel byla vyrobená z hrobové kosti, byla tvrdá jako ocel a bíle se leskla. Jílec se záštitou byly vytvarovány do podoby letící vrány s rudýma očima, které žhnuly ve svitu šarlatového slunce.

„Nech si ji.“ Starý muž popotáhl. „Je zase tvoje. Zasloužila sis ji. Konečně.“

Zevrubně si zbraň prohlédla.

„Měla bych jí dát nějaké jméno?“

„Řekl bych, že můžeš. Ale proč bys to dělala?“

„Kvůli téhle části.“ Dotkla se špičky čepele. „S ní se důvěrně seznámí.“

„Bravo. Pozor, aby ses tím svým ostrovtipem nezranila.“

„Všechny slavné zbraně se nějak jmenují. Tak to prostě je.“

„Hovno.“ Mercurio si vzal dýku zpátky a podržel ji mezi nimi.

„Pojmenovat svou zbraň, to je taková blbina vyhrazená pro hrdiny. Pro muže, o kterých se zpívají písně a vyprávějí příběhy a po nichž lidé pojmenovávají svoje fakany. Ty a já kráčíme ve stínech. A když budeš dobrá, tak nikdo nebude znát tvoje jméno, o tom napichovátku, co máš za pasem, ani nemluvě.“

Budeš jenom zvěst. Šepot. Myšlenka, se kterou se všichni bastardi na tomhle světě budí v nikhynoci ze snů zpcení. Být pro někoho hrdinou je to poslední, co se ti na tomhle světě stane, děvče.“

Mercurio jí podal dýku zpátky.

„Ale *budeš* dívka, které se hrdinové budou bát.“

Usmála se. Najednou hrozně smutně. Chvilku nerozhodně postávala. Naklonila se blíž. Počila tváře jako hrubé jako smirkový papír jemným polibkem.

„Budete mi chybět,“ řekla.

A odkráčela do stínů.